

ομένοι είς τὸ διαμέρισμα αὐτό, κατὰ τὰς ὥρας μάλιστα, καθ' ἄς ὁ ἡλιος ἐπίκειται κατακάθετος ἐπὶ τῆς στέγης.

— Μπᾶ ! εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, εἰς τὸν ὄπιον τὸ Ρογῆρος ἔκκαις τὴν παρατήρησιν αὐτῆν. Εἶναι πολὺ καλὸς μάλιστα γι' αὐτὰ τὰ σκυλιά, τοὺς Φραντζέζους !...

— Φραντζέζοι λοιπὸν εἶναι ἀδῶ μέσοι;

— "Εχουμε δύο. Εἶναι κατάσκοποι, ποὺ τοὺς ἑταῖκασαν" τὸ λιμάνι, ἀδῶ καὶ λίγες ἡμέρες. Μὰ ν̄ δουλειά τους εἶναι σίγουρη. Αὔριο θὰ παρουσιασθοῦν 'έτο πολεμικὸς συμβούλιο, καὶ μόλις τελειώσῃ ἡ δίκη, καθένας των θὰ πάρῃ ἀπὸ δώδεκα σφαῖρες καὶ ἀπὸ δύο πῆχες χῶμα.

Ο Ρογῆρος ἐφρικάτας.

— Τοὺς συγχεινοῦσαι κ' ἔσυ αὐτοὺς τοὺς Φραντζέζους; δὲν εἰν' ἔτοι ; ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰστανός.

— Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσο τοὺς συχαίνομαι !

— Τόσο τὸ καλλίτερο ! Λοιπὸν θὰ μάθης, μ' εὐχαρίστησι τῇ νέᾳ δικταγῇ τοῦ Διοικήτου. "Ἀλλοτε ἀφίναν καὶ περιοῦσαν εἰκοσιτέσσερες ὥραι, ὅτερ' ἀπὸ τὴν καταδίκη, γιανὰ τὸν μουσκετάρουν. Τώρα μόλις τοὺς πάρουν ἀπὸ τὸ δικαστήριο, ἵσα 'έτο μουσκέτο . . .

— "Α ! εἶπε καθ' ἐκυρῶν τὸ Ρογῆρος, μὲ τὴν ὥρα ἔρχομαι.

— Δὲν τοὺς ἀνοίγουμε ποτὲ τὴν πόρτα τους, ἐπανέλαβεν ὁ φύλαξ, γιατὶ εἶνε φοβερὸς παληγάνθρωπος καὶ ἐπικίνδυνος. Τοὺς δίνομε τὸ φαγή τους ἀπ' αὐτὸ τὸ παραθύρον. 'Απὸ 'κει θὰ τοὺς θίης, ἀν θέλης.

Τὸ παιδίον ἔρριψε μὲ προφύλαξιν ἔνα βλέμμα, οὗτος ὥστε νὰ μήν τον ἴσοιν οἱ δεσμῶται, τῶν ὄπιον μία ἀκούσια ὀναφώνησις ἥδυνατο νά τον προδώσῃ, καὶ εἶδε τοὺς φίλους του ἐξηπλωμένους καὶ κοιμαμένους ἡσυχας, ὡς νὰ εὐρίσκοντο ἐντὸς τοῦ πλοίου των, ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, ἐξηπλωμένους εἰς τὰς αἰώρας των.

— Μή τους φοδάσσει, εἶπεν ὁ φύλαξ, δὲν εἰμποροῦμε νὰ σου κίνουν τίποτε ἀπὸ 'κει' μέσα.

— Δὲν τοὺς φοδάσσει, μεῖνε ἡσυχος.

— Τώρα τὰ εἰδες δλα. Μποροῦμε νὰ πάμε νάνταμώσωμε τὴν παρέα. Πλησίασει ἡ ὥρα τοῦ φαγῆτοῦ.

Τὸ γεῦμα τῶν δεσμοφύλακων, καλλιέργειας ποιότητος ἀπὸ τὸ τῶν φυλακισμένων, δὲν ἡτο ἐν τούτοις καὶ πολὺ ἐξαιρετικόν. 'Απετελέστο συνήθως ἀπὸ ἀλίπαστα, μαῦρο φωμὶ καὶ νεράκι καθαρὸν.

Ο Ρογῆρος εἶνε ἀριθμὸν νὰ παραγγείλῃ πάλιν οἵνον ἐν ἀφθονίᾳ μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θήθει νὰ κάμη τὰ «μουσαφιράτικα».

Ο ἀγαθὸς ἱππότης Σαΐν-Ροκαντέν τού εἶχε δώσῃ ἀρκετὰ χρήματα, τῶν ὄπιον δὲν ἥδυνατο νὰ κάμη καλλιτέραν

χρῆσιν, ἀπὸ τὸ νὰ μεθύσῃ ὅσον ἥδυνατο περισσότερον ὅλους τοὺς δεσμοφύλακες.

Τοὺς ἐπότισε λοιπὸν τόσον πολὺ, ψοτε, μετὰ μίαν ὥραν, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ, ὁ ὄπιος εἶχε δεῖξη τὴν μεγαλειτέραν ἀντοχὴν, εὑρέθη ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Εἰς μίαν στιγμὴν κατώρθωσε νάρπατη τὰ κλειδιά καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ κελλίον τῶν πεζόναυτῶν.

Ο Παπαφίγκος, ἔξυπνησας πρώτος ἀπὸ τὸν κρότον τοῦ κλείθρου, ἐκίνησε βιαίως τὸν Λαδουρένον.

— "Ορτσα, παλλικάρι, ἐμουρμούρισε. Μοῦ φάνεται πῶς ἥρθαν νὰ μᾶς πάρουν γι' αὐτὸ τὸ περίφημο πολεμικὸ συμβούλιο.

— Ήμες, εἶπεν ἡσυχας ὁ Λαδουρένος. "Ετοι κ' ἔτοι εἴμαστε σιγυρισμένοι.

— Άλλ' ὅποις ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξης τῶν γενναιῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, ὅταν ἀντὶ τῶν ἀπασίων μορφῶν τῶν ἐγθρῶν των, εἶδον ἐρχόμενον τὸν Ρογῆρον, μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, ἔτοιμον νὰ φίῃ ἐπάνω των.

— Χίλιες καγονίες ! ἀνέκραξεν ὁ Παπαφίγκος. Καλ' ἔσυ εἶσαι, μοῦτσο ;

— "Εγώ, παιδιά, κ' ἔρχομαι νὰ σᾶς γλυτώσω.

— Νὰ μᾶς γλυτώσῃς ; Λοιπόν. . .

— Θὺ σᾶς πῶς δι, τι θέλετε ἀργότερα, παιδιά. Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νὰ φεύγωμε ἀπὸ ἀδῶ καὶ νὰ μή χάνωμε οὔτε δευτερόλεπτο.

— Λουμπρά ! Τὴ λαγουδέρχ, μικρέ, καὶ κουμάνταριε ! . . .

— Εἴλατε ἀπὸ πίσω μου, εἶπε φιδρῶς ὁ Ρογῆρος.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

Πρὸς μεγάλην του ἐπικληξιν τὴν εὔρε κλεισμένην.

— "Α ! Θεέ μου ! ἐφώναξε. 'Εχαθήκαμε.

— Γιατί ; Γιατί σᾶς ἀγαποῦμε καὶ δὲν θέλομε νὰ σᾶς ἀφίσωμε νὰ φύγετε τώρα τὰ μεσάνυχτα. Μπορεῖ νάρπαξετε κανένα συνάγι.. .

— "Αθλει ! ἐφώναξεν τὸ Ρογῆρος.

— Μὴ θυμώνης, παλλικάρι μου, ἐξηκολούθησεν ἡ ἐμπατακικὴ φωνή. 'Αρ' οὐ τὰ μοῦτρά μου δὲν σᾶς πολυάρεσσον αὐτὴ τὴ στιγμή, φεύγω. Κεληνύχτα σας, ὑπνον ἐλαφρόν.

Τὸ παραθύρον ἐκλείσθη πάλιν καὶ τὰ βήματα ἀπεμακρύνθησαν εἰς τὸν διάδρομον.

Οι τρεῖς δεσμῶται ἔμειναν πρὸς στιγμὴν καταβεβλημένοι καὶ σιωπηλοί.

— "Ο ἔστι μιθερμηνούμενον, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, ἐναυσγήσαμε μέσα 'έτο παραγικός, εἶναι χρηματισθήσαμε τὸν χάρα, εἴτε τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς δύο συντρό-

— Αὐτὸ δύως δὲν μᾶς ἐμποδίζει, εἶπεν ὁ σιωπηλὸς Λαδουρένος, ἀν θέλουμε νὰ γλυτώσουμε τὴ συρμαχία, νὰ τοῦ δώσουμε 'έτα πρίμη μὲ εἴκοσι μίλια τὴν ώρα.

— Δὲν μιλάς συχνά, παλλικάρι, ἀπεκρίθη γελών ὁ Παπαφίγκος, μὰ σὰν βάλης τὸ λόγο σου, πετυχίανες, νὰ μήν ζέσκαθῆς ! .. . Κρίμα μόνον που δὲν γίνονται αὐτὰ που σοφίζεται.

— Μὲ συμπάθειο, διεμαρτυρήθη ὁ Ρογῆρος. "Εγώ βλέπω ἔναν τρόπο. Μὲ πρέπει νὰ σᾶς πῶς εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος καὶ ἐνενήντα 'έτα ἐκατὸ μποροῦμε νὰ φάμε τὸ κεφάλι μας.

— Αἴρης εἶπε χαμηλοφώνως :

— Σταθῆτε, παιδιά. Θ' ἀντικαταστήσωμε μὲ τὰ σώματά μας τὰ σχοινιά που μᾶς λείπουν.

— Νὰ σοῦ τῶ, ἔχεις δίκη, γιατὶ αὔριο τὸ πρώτη θάρθουν νὰ σᾶς πάρουν γιὰ τὸ πολεμικὸ συμβούλιο. Εἰσαστε καταδικασμένοι ἀπὸ τώρα, καὶ φαντάζομε πολλές αὐτὸς ὁ χακοῦργος ὁ Ρενώ θὰ βρῇ τρόπο νὰ με στείλη μαζί σας. Λοιπὸν σᾶς λέγω καὶ σᾶς ἔτειχαν μόνη τοῦ νὰ φάσουν μέχρις αὐτῶν, καθ' ὃν τρόπον εἶχε προτείνη ὁ γενναῖος ναύτης,

— Καὶ ἀλλίχας λέξεις ἐξήγησε τὸ σχεδόν του. Πέντε μέτρα κάτω τῆς υδρορρόης εὑρίσκετο μία ἀλληλ σέγη χαμηλοτέρα, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο ήσαν ἐπικλινεῖς πρὸς τὸ χάρος, καὶ ἡ ίδεα μόνη τοῦ νὰ φάσουν μέχρις αὐτῶν, καθ' ὃν τρόπον εἶχε προτείνη τὸ γενναῖος ναύτης.

— Καὶ σας ! εἶπεν ἐπιδοκιμάζων ὁ Παπαφίγκος. Βίρα λοιπόν, μικρέ, καὶ γέμισέ μας τὸ ξερό μας, νὰ καταλάβωμε. Δὲν ἔχομε καίριο νὰ κάνουμε.

— Ο Ρογῆρος ἔσυρεν ἀπὸ τὸ θυλάκιον του καταλανικὴν μάχαιραν, τὴν ὄποιαν εἶχεν ἀγοράση τυχαίως.

— Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατο, εἶπε. Θὼ βγάλωμε τὰ κάγγελα τοῦ παραθύρου, θὺ βγοῦμε 'έτη σκεπή καὶ θὰ τὸ κόψουμε.

— "Ολα θὰ τὰ δοκιμάσουμε, εἶπε πάλιν ἐπιδοκιμάζων ὁ Παπαφίγκος, χωρὶς ἐνθουσιασμόν. Μὰ δὲν μοῦ πολυχρέσσουν τὰ νερά. Τελοσπάντων δὲν ἔχει πιλλὰ λόγια ἀδῶ. 'Αφ' οὐ δὲν ἔχουμε ἄλλον τρόπο, ἀς προτιμώμενον αὐτόν. "Οταν βρεθῆμε ἀπάνω 'έτην κόφα τοῦ καταρτοῦ, θὺ κατέβωμε δύτες τὴ φέρη διάδολος. "Οσο γιὰ τὴν πόρτα, δοκιμάσαμε νὰ τὴ μπάσουμε μέσα, μὰ βαστάσει καλά. Χρείαζεται μπάλα τῶν εἰκοσιτσάρων !

— Λέγων αὐτὰ ὁ πεζοναύτης ἤρκετε τὴν μάχαιραν καὶ ηρχίσει τὸ ἔργον του.

Εύτυχως τὰ σιδηρᾶ ραβδία τοῦ παραθύρου ὑπεχωρήσαν δικαδοχικῶς καὶ, μετὰ μίας ὥρας ἐργασίαν, ἀφῆκεν ἐλευθέρων διόδον εἰς τὰς τρεῖς φίλους.

Τὸ παραθύρον ἐκλείσθη πάλιν καὶ τὰ βήματα ἀπεμακρύνθησαν εἰς τὸν διάδρομον.

Οι τρεῖς δεσμῶται ἔμειναν πρὸς στιγμὴν καταβεβλημένοι καὶ σιωπηλοί.

— "Ο ἔστι μιθερμηνούμενον, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, ἐναυσγήσαμε μέσα 'έτο παραγικός, εἶναι χρηματισθήσαμε τὸν χάρα, εἴτε τὴν χεῖρα πρὸς τοὺς δύο συντρό-

φους του, δὲν νὰ τοὺς βοηθήσῃ νάνελθουν.

— Λαμπρά, ἀνεφώνησε

